

Сільський ярмарок у Касл-Ноллі, 1965 рік

— У твоєму майбутньому я бачу сухі кістки, — мадам Півонія Лейн із похмурым виглядом виголошує перший рядок пророцтва, яке визначить усе подальше життя Френсис Адамс.

Френсис мовчить, її очі прикуті до жінки, яка стоїть перед нею, хоча дві її подружки хихочуть із дешевої театральності дійства. Від кричущо-яскравих, обшитих бісером завіс, що прикрашають намет, і аж до вульгарного шовкового тюрбана Півонії Лейн — усе тут відгонить дешевим кітчем у голлівудському стилі. Самій Півонії Лейн щонайбільше двадцять, хоча вона й додає хрипоти в голос, намагаючись здаватися старшою. Проте це їй не дуже вдається. Усе так безглуздо, що дівчата не мали б сприймати її всерйоз, власне, вони й не сприймають. За винятком Френсис.

Вона вбирає кожне слово так, ніби це Євангеліє. І з кожним новим рядком пророцтва обличчя її стає дедалі напруженішим. Немов гаряча вода, що підходить до точки кипіння, вона вже парує, але ще не готова перелитися через вінця.

Коли дівчата виходять із темряви ворожчиного намету, Френсис навіть не моргає від яскравого серпневого сонця. Її довге розпущене волосся відливає червоно-

— Я гадаю, що та жінка просто глузувала з тебе.
— Але ж *убивство*, Роуз! Я не можу цього ігнорувати! Емілі закочує очі.

— Ой, ну на правду, Френсис! Забудь. Усе. Це.
Вона вимовляє кожне слово так, наче відкушує шматочок хрусткого яблука. Оскільки Роуз скидається на Білосніжку, а волосся Емілі відливає золотом, Френсис раптом відчуває, що всі вони — персонажі казки. А в казках, якщо відьма віщує тобі твою долю, ти мусиш її слухати.

Емілі та Роуз знову беруть Френсис попідруч, і вони далі прогулюються ярмарком, але атмосфера тут уже спокійніша, так, наче хтось набив цей день ватою. Сонце все ще припікає, і ель досі ллється з бочок у принагідно напнутих наметах. Повітря липке від підгорілої карамелі й слабкого запаху диму, а кроки Френсис обважнілі й зосереджені. Ледь чутно вона вкотре повторює своє пророцтво, аж поки те не закарбовується в її пам'яті намертво.

У твоєму майбутньому я бачу сухі кістки. Твоя повільна загибель — справа невідворотна, і почнеться вона в один недалекий уже день, коли ти візьмеш королеву в долоню своєї руки. Стережися птаха, бо він тебе зрадить. Знаків долі не зітреш, хоч скільки три, шляху назад немає. Усі знаки вказують на те, що тебе вб'ють. Та дочки — це твій ключ до правосуддя, твоя справа — знайти ту одну, яку треба, і тримати її біля себе.

Це таке нісенітне передбачення, що вона мала б просто розсміятися. Проте ці слова заронили зернятко

у свідомості Френсис, і маленькі, але отруйні корінці вже проростають усередині неї.

Троє дівчат використовують вихідний сповна, і незабаром їхній сміх звучить уже не так силувано. Жарти, плітки та всі ті дрібнички, що прикрашають їхню дружбу, знову запущені в гру. У шістнадцять років підйоми й падіння настрою такі ж природні, як і дихання, а ці три дівчини дихали глибше, ніж більшість.

Однак якщо їм із чимось не пощастило, то це із цифрою три. Тому що за рік вони більше не будуть трьома подругами. Одна з дівчат зникне, і це буде не Френсис Адамс.

Місцевий слідчий відкриє справу й покладе єдиний речовий доказ до пластикового пакетика, пришпиленого до рапорту про зникнення особи, набагато коротшого, ніж він мав би бути. Це маленький срібний ланцюжок, до якого причеплено крихітну пташку.

Розділ

1

Це один із тих задушливих літніх вечорів, коли повітря здається таким густим, що в ньому можна плавати. Коли я піднімаюсь на поверхню після поїздки лінією метро «Пікаділлі», то навіть затхлість станції «Ерлз-Корт» здається ковтком свіжого повітря. Подолавши три сходів прольоти й досягнувши рівня вулиці, я геть захекалася й нишпорю в рюкзаку в пошуках пляшки з водою. Усе, що я знаходжу, — це термос, наповнений несвіжою, ще ранковою кавою.

Елегантні чоловіки в костюмах пропливають повз мене, мов міські олені, поки я хлещу своє пійло. Воно таке ж огидне, як я і очікувала, але мені необхідний кофеїн. Мій телефон гуде, я витягаю його з кишені й, переборюючи бажання спершу перевірити електронну пошту, відповідаю на виклик, що блимає на екрані.

— Дженні, — я дозволила собі не приховувати своєї виснаженості, тож вона звучить у моєму голосі, — благаю тебе, скажи, що ти вже їдеш. Я не можу знову боротися з маминим підвалом без твоєї допомоги. Минулого тижня, коли я його прибирала, там були павуки. Величезні павуки.

— А я вже тут, — відповідає вона. — Але, Енні, я чекатиму на ганку, поки ти не прийдеш, бо мені не хочеться, щоб твоя мама тягала мене по всьому будинку й розповідала, які стіни вона збирається знести.

— Правильне рішення. До речі, я не думаю, що вона має право валити стіни в цьому домі, ми ж навіть не його власники.

— Це досить вагомий аргумент. Гадаю, вона зараз перебуває в стані дизайнерського буйства, тим більше, що вже на носі її персональна виставка в «Тейті»¹.

Я трохи поморщилася. Моя мама — художниця, до того ж досить відома й успішна. Принаймні була такою, доки інтерес до її робіт не вичерпався. На жаль, цей кар'єрний спад збігся з втратою статків, нажитих раніше, тож більшу частину мого життя ми ходили по тонкій грані між сквотерством і ошадливістю, адже це і по-богемному, і по-мистецьки.

— Сподіваймося, що мамине дизайнерське буйство відволіче мене від нескінченного перевіряння порожньої вхідної пошти. Тому я і погоджуюся робити майже все, що вона від мене хоче. У мене в рюкзаку повно зразків фарб і купа притлумлених фрустрацій. Я готова взятися за цей підвал. За винятком павуків — на них написано, що вони твої.

— Ого, моя власна павуча армія, — туркоче Дженні. — Це саме те, про що я завжди мріяла! — вона робить коротку паузу, ніби ретельно обмірковує свої наступні слова: — А чому тебе непокоїть твоя порожня поштова скринька? Ти знову розіслала тексти?

Дженні була моєю найкращою подругою з наших дев'яти років. Минулого місяця мене скоротили з низькооплачуваної посади в офісі, й вона стала ідеальним

¹ «Тейт» — мережа художніх галерей у Великій Британії. Галерея «Тейт», зокрема, розташована й в Лондоні. — Тут і далі примітки перекладача, якщо не зазначено інше.

поєднанням плеча, на якому можна поплакатися, і мотиваційного лайф-коуча. Вона переконала мене, що цю ситуацію слід використати, щоб здійснити мою мрію і розпочати кар'єру письменниці, яка пише детективи про загадкові вбивства, адже не кожен письменник-початківець має маму з восьмикімнатним будинком у центрі Лондона, яка дозволяє йому проживати без орендної плати в обмін на виконання випадкових робіт.

Це нетипово для двадцятип'ятирічної дівчини, коли вона мусить повертатися в батьківський дім, попри те, що їй доведеться мати справу з перепадами маминого настрою. А оскільки саме від цього мені вдалося успішно звільнитися, коли я від неї з'їхала, то повернення справді сприймається як крок назад. Зате в мене тепер є власний поверх у будинку в Челсі, який занепадає в досить романтичний спосіб. Спальня мого дитинства має власну люстру без кількох кришталевих підвісок. Вона вкрита порохом і кидає примарне світло на антикварну друкарську машинку, яку я знайшла в одній із шаф. Я насправді не друкую на ній, просто вряди-годи клацаю по клавішах для створення атмосфери. Вона має пластиковий футляр із тартановим візерунком у дусі 1960-х років, які я люблю.

— Я почала розсилати свій останній рукопис деяким літературним агентам, — зізнаюся я і закусую губу, коли Дженні не відповідає. — Минув лише тиждень, відколи я надіслала перші примірники, — я витираю піт на шиї і піднімаюся вгору по Ерлс-Корт-роуд, перебігаючи дорогу перед транспортом, де це тільки-но можна. Мій рюкзак важить цілу тонну, бо в бібліотеці був розпродаж, і я не змогла встояти. Хоча я можу виправ-

дати купівлю семи книжок Агати Крісті тим, що буду їх *вивчати*. — Але мені вже починає здаватися, що моя книжка насправді жахлива.

— І зовсім вона не жахлива.

— Та ні, це справді так. Я просто не могла цього побачити, аж поки не відправила її іншим, щоб вони її *прочитали*.

— Але ж ти була така впевнена в ній! — заперечує Дженні. Я чую, як у її голосі наростає збудження; вона готується перейти в режим уболівальниці.

Я перериваю її, перш ніж вона встигає почати.

— Я була впевнена, але тепер помудрішала. Знаєш, це коли до тебе випадково підбігає якийсь малюк, а його мамця сьє від радості й гадає, що ви від цього в такому самому захваті, як і вона сама. А в малюка сопливий ніс і шматки їжі прилипли до одягу.

— Гм, ну так.

— Так-от, я мама цієї дитини, і я щойно відправила її у світ із сопливим носом, гадаючи, що люди будуть бачити її такою самою, якою бачу я.

— То витри їй фізіономію. Продемонструй її людям, коли вона стане чистішою.

— Еге ж, я гадаю, для цього й потрібне редагування.

Я чую, як Дженні втягує повітря на іншому кінці лінії.

— Енні, ти хочеш сказати, що розіслала книжку літ-агентам, навіть не *вичитавши* її? — Дженні регоче довго й голосно, і це заразливо. Тут уже нічим не зарадиш — я широко посміхаюся й завертаю на Трегантер-роуд.

— Я була занадто збуджена! — пирхаю я, дозволяючи сміхові вирватися назовні. — Я зробила велику справу,